

— Я Чакай да го отключа, — си рече Крачунъ, — само едничъкъ ще взема, да си разквася устнитѣ!

Извади ключа отъ пазвата си и отключи сандъка. Но щомъ надигна капака, отъ вжтре съ писъкъ изскочи-ха жаби, змии и гущери и се пръснаха по четиритѣ краища на земята. Уплашениятъ хамалинъ падна въ несвѣсть и стоя тъй доде чу надъ главата си гласъ:

— Ти извърши голѣмъ грѣхъ. Затуй стани отъ днесъ нататъкъ щъркелъ и тръгни да сбирашъ гадинитѣ. Кога-то ги сберешъ въ сандъка и ги заключишъ, пакъ ще те превърна въ човѣкъ и ще заминемъ двама на моя корабъ.

Отъ този часъ Крачунъ-хамалинътъ стана щъркелъ и полетѣ по блата, рѣки и гори, да сбира жабитѣ, змиитѣ и гущеритѣ. Лѣтно време ги сбира, а презъ зимата отлита на югъ, да дири оная чудна земя, кждето зрѣятъ портокалитѣ.

Горкиятъ щъркелъ! Той не е сбралъ и до день днешенъ змиитѣ, жабитѣ и гущеритѣ.

А. Каралийчевъ.

ЯНА ВОЙВОДА.

Нагласи дѣдо гуслата,
И стара пѣсень запѣя:
„Шеташе Яна войвода
Изъ гжсти, стрѣмни Родопи
Отъ двайсетина години.
Не смѣйше турчинъ да мине
Край Чая рѣка пѣнлива,
Въвъ тия тѣсни клисури.
Пашата въ Пловдивъ заржча
Да хванатъ Яна Войвода.
Тръгнала войска безбройна, —
Гората цѣла почернѣ!